

som jo ofte ere givne Umhndige. — Bærgesbestyrelsen kan altsaa paa ingen Maade undværes, og Spørgsmaalet er da, om man, foruden til de Gjenstande, jeg har nævnt, skal udstrække den til Forvaltningen af Umhndiges Kapitaler. I den Henseende kan jeg nu ikke troe Andet, end at naar Bærgerne blive forpligtede til at rette sig efter den for Udlaan af Umhndiges Midler givne Lovgivning, og naar de blive satte under et stærkt kommunalt Tilsyn af Amtsraadene og Kjøbstadskommunalbestyrelserne med Hensyn til de fra Landet og Kjøbstæderne indkomne Kapitaler, samt naar man, saavidt muligt, binder Kapitalen strax ved dens Afgang fra Skifteretten, saa at Forvaltningen i alt Væsentligt kun bliver en Renteforvaltning, da maa deri ligge, ved Siden af den stærke og almindelig udbredte Retsfølelse, og ved Siden af den Respekt for den offentlige Mening, som har udviklet sig, en fuldstændig Betryggelse for, at de Umhndige ikke ville blive forurettede; man vilde, ved at give Bærgesbestyrelsen denne Udstrækning, komme til at udføre det principmæssig Rigtige, ligesom jeg ganske vist troer, at Familierne vilde sætte Pris paa en saadan Bestyrelse. I det mindste har jeg hørt Mange i den Tid, jeg har været Embedsmand, som vare misfornøiede med, at de skulde tvinges til at sætte deres Børns og Umhndingers Midler ind i Overformynderierne, og at de vare bundne til f. Ex. kun at erholde den Rente, som maa fordres af Overformynderierne. Jeg holder derfor saa stærkt, jeg kan, paa, at man skal komme til en Bærgesbestyrelse. — Hvorvidt denne Anstuelse vil finde nogen Tilslutning her i Thinget, kan jeg ikke vide. Hvis det ikke skulde blive Tilfældet, kan jeg ikke nægte, at hvad der derefter staaer for mig som det, der er den bedste Ordning, er Overformynderier for Amtsraads Kredse, den Ordning, der i sin Tid har været foreslaaet af Folkethinget i Sessjonen i 1857. At Justitsministeren ikke er gaaet ind paa denne Ordning, skyldes, efter hvad Motiverne indeholde, væsentligt Hensynet til de Erklæringer,

der have været indhentede fra alle Retsbetjente og Amtsraad i Landet, og som alle gik ud paa, at de ikke syntes om en saadan Ordning. Hvad Amtsraads-Erklæringerne i saa Henseende angaaer, da forekommer det mig, at det er naturligt, at de maatte komme til at gaae ud paa, at man ikke puffedes denne Ordning, idet der ganske vist derved vil paaføres Amtsraadene en temmelig betydelig Uleilighed. Men findes det af Rigsdagen hensigtsmæssigt at komme til en saadan Ordning, da mener jeg, at de omhandlede Erklæringer ikke kunne have særdeles megen Betydning. Grunden, hvorfor jeg troer, at det er heldigere at faae Amtsraads-Overformynderier end større centraliserede Overformynderier, er væsentlig den, at naar man skal have store centraliserede Overformynderier med Laanebestyrelser omkring i de forskjellige Kredse i Landet, komme disse Laanebestyrelser til at tage Beslutning om Udlaan af Midler, der ikke vedkomme den Kreds, for hvilken de ere indsatte, hvoraf navnlig vil følge, at der ikke vil være noget stort Ansvar tilstede for dem med Hensyn til Bedømmelsen af Sikkerheden; thi de vide, at det Tab, der muligt kan opstaae ved en mindre Sikkerhed, rammer ikke den enkelte Kredses Umhndige, men rammer den hele store Masse, ogsaa i fjernere Kredse. Jeg troer derfor, at Ansvaret for Laanebestyrelserne ikke vil blive saa stærkt, som det bør være, og navnlig forekommer det mig, at Ansvaret vil blive stærkere, og Forpligtelsen til at være forsigtig med Hensyn til Bedømmelsen af Sikkerheden vil føles stærkere, naar det kun er den enkelte Amtsraads Kredses Umhndiges Midler, med Hensyn til hvilke Beslutningen om Udlaan bliver tagen. Begge Dele vil føles stærkere, dersom der da opstaaer et Tab paa Grund af en mindre omhyggelig Overveielse af Sikkerhedsforholdene; thi det er netop de Umhndige i den Kreds, for hvilken Amtsraadet virker, at dette Tab vil ramme. Derhos vil det jo ogsaa være en ganske anden Befvemmelighed for Befolkningen at have Overformynderiet indenfor en snever Kreds.